

Predikan i Skepplanda och Hålanda kyrkor 2020 av Tobias Bäckström

19 söndagen efter trefaldighet

"Trons kraft"

Josua 2:1-15

Hebr 11:29-33

Mark 2:1-12

Ps: 339, 697:1, 669, 228, 397, 259

Idag handlar det om tro och Hebreerbrevet använder en bild från gamla testamentet för att illustrera vad tro är. Israels folk och när de tågar genom Röda havet. Kan vi tänka oss en mäktigare bild av tron. De vandrar på havets botten som nyss var täckt av vatten men som en kraft vind, sänd av Gud, drivit undan. Tänk att gå där, väl medveten om att vattnet när som helst skulle kunna forsa tillbaka. De gick i tro. De litade på Gud och på Mose.

När vi läser om dessa troshjältar i bibeln kan vi ju fundera på vår egen tro. Vilken kraft har den i våra liv? Är tron en kraftkälla för oss, där vi kan hämta kraft i vardagen? Och hur skulle en sådan tro se ut?

Ja, föreställ dig att du hade en absolut tro på en Gud som vill hjälpa dig och stötta dig i livets alla tänkbara och otänkbara situationer. Alltså tänk dig att vad som helst händer dig så förlorar du inte tron på att Gud vill dig väl, att Gud vill ditt bästa och vill leda dig genom livet. En sådan tro på Guds goda vilja och hans makt, skulle utan tvivel vara en tro som skänker mig frid och tillförsikt även när livet stormar som värst. Och även om svåra saker händer med mig så förlorar jag inte tron att Gud har även detta i sin hand; det skulle vara en tro som ger mig kraft att orka leva vidare.

Rent teoretisk kan nog de flesta, åtminstone av oss som är här, instämma i att så är det. Vi har en Gud som har kontrollen även om han inte stoppar allt det onda som sker. Han är god och vill vårt bästa även om vi inte förstår allt. Det borde räcka för att ha den tron, som ger oss den kraft vi behöver och som skänker oss en inre frid och ro. Men att rent teoretiskt hålla något för sant är inte samma sak om att verkligen tro det. Verkligen ta det till sig och förstå att det handlar om mig. Det är skillnad att bara läsa med i trosbekännelsen om söndagarna och göra denna tro till sin egen, till en personlig tro. Vad är skillnaden, de avgörande steget? Och hur tar vi det?

Ja, vad är att ha tro på någon. Nu, tänker jag på andra människor. Hur yttrar det sig att tro på sin fru eller sin man, eller en nära vän? Alltså att man verkligen tror och litar på denne, ha ett absolut förtroende. En viktig sak där är ju att man *inte har behov av kontroll*. Den människa du litar på behöver du inte kontrollera. Om du svartsjukt bevakar din make eller maka betyder ju det att du *inte* tror och litar på henne.

Vidare, om du tror på någon *behöver du inte bevis*. Om du säljer din gamla bil till någon för ett överenskommet pris och köparen lämnar över en bunt med sedlar. Räknar du pengarna? Inte om det är någon du litar på, då behöver du inte det. Du förväntar dig att summan är precis

det som ni kom överens om, och du bara tar sedelbunten för att demonstrera att du verkligen har förtroende för den andre. Men att börja räkna sedlarna skulle skicka signalen att dig litar jag inte riktigt på, jag måste först bevisa för mig själv att du inte försöker lura mig. Bevis som du får först när du räknat pengarna.

Och en tredje sak är att om du tror och litar på någon så behöver du *inte förstå allt*. Tänk dig att du är med någon du känner väl på en tågstation och ska ta tåget hem. Låt oss säga att det är centralstationen i Hamburg. Det är en väldigt stor station i ett annat land så ni förstår inte alla skyltar. Men ni letar upp rätt plattform och ställer och väntar på tåget som ska ta er till Köpenhamn och vidare in i Sverige. Men medan ni sitter och väntar och går lite rundor och bläddrar i broschyrer och annat som man gör för att fördriva tiden, så säger plötsligt din vän: - Det här är fel plattform, vi ska över på den sidan, skynda dig, tåget går vilken minut som helst. – Men hur vet du det, kanske du först invänder. – Jag hinner inte förklara. *Lita på mig!* svarar hon.

Ja, om det är en person som du faktiskt litar på så frågar du inte mer. Om du skulle avkräva en förklaring för att du vill förstå vad det är hon plötsligt förstått så skulle tåget hinna börja rulla och ni skulle missa det. Men om du tror och litar på din vän tänker du att du säkert kommer få en förklaring – i efterhand.

Tro är att lita på att saker och ting kommer få sin förklaring. Jag behöver inte förstå allt – inte på en gång.

Så det är tre saker som kännetecknar tro och tillit för en annan människa. Du har inget behov av att kontrollera henne, du behöver inte bevis för den andres trovärdighet och du känner inte att du måste förstå allt.

Kan detta också vara en nyckel för att min tro på Gud ska växa och bli en källa till kraft. Livet är inget som vi kan kontrollera. Att försöka leva med total kontroll skulle bli väldigt begränsande. Kontrollen får vi överlåta åt Gud.

Och att tro på Gud är också att inte ständigt kräva bevis, för att han finns eller bevis på hans godhet. Det är det tro handlar om. Men det betyder inte att det är någon blind tro. Du får lita på Gud eftersom det finns goda skäl för det.

Och det finns mycket vi inte förstår i livet. Nu menar jag inte att det skulle vara något fel att vilja förstå och söka förståelse. Försöka begripa så långt det går. Men förmågan att hitta förklaringar blir inte ett *villkor* för tron på Gud. För då skulle det inte vara en tro.

Tänk vilken befrielse det innebär att *inte behöva* ha kontroll, bevis eller förklaringar. Du kan lämna detta till Gud. Livet tar vi emot som en gåva ur hans hand, då kan vi inte leva det som om det berodde på oss.

Jag har talat mycket om den personliga tron och att den är något annat än den tro vi snart ska stämma in i. Men egentligen kan den inte skiljas från kyrkans tro. Det är liksom två sidor av samma mynt.

Tillbaka till bilden om när folket tågade genom Röda havet. Hade det varit en ensam stackare som stått där på Röda havets strand och sett hur vattnet vikit undan. Hade han gått? Jag hoppas inte det, för det hade varit dumdrigt. Men nu leddes de av Mose som och varje enskild individ var en del av en större gemenskap. Tillsammans hade de fått erfara Guds makt genom de tecken och under han gjorde när de befriades från Egypten.

”I tro tågade folket genom Röda havet”. Ja, de tågade i tro, men inte utan goda skäl. Men säkert var det många som var rädda, som tvivlade när de såg vattenmassorna torna upp sig som två väggar på respektive sida. De fick vila i den större gemenskapens tro.

Det får även du göra. Din personliga tro får kraft och näring från kyrkans tro. Vi tågar inte genom livet själva. Vi gör det som ett folk. Både tillsammans här i vår församling och den stora kyrkans gemenskap.